

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яковлевої Інни Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України

м. К и ї в
27 листопада 2019 року
№ 300-1(П)/2019

Справа № 3-289/2019(6898/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Юровської Галини Валентинівни – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яковлевої Інни Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Юровську Г.В. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернулася Яковлева І.М. з клопотанням визнати такими, що не відповідають пункту 8 частини другої

статті 129 Конституції України (є неконституційними), положення частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України (далі – Кодекс), відповідно до яких „під час розгляду справи в касаційному порядку суд перевіряє в межах касаційної скарги правильність застосування судом першої або апеляційної інстанції норм матеріального чи процесуального права і не може встановлювати або (та) вважати доведеними обставини, що не були встановлені в рішенні чи відкинуті ним, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими“.

Суб’єкт права на конституційну скаргу вважає, що обмеження, встановлені частиною першою статті 400 Кодексу, перешкоджають реалізації права на касаційне оскарження, передбаченого пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України.

Рішенням Димитровського міського суду Донецької області від 6 грудня 2018 року відмовлено у задоволенні позову Яковлевої І.М. до Мирноградської центральної міської лікарні, третя особа – Мирноградська міська рада Донецької області – про поновлення на роботі на посаді сестри медичної кабінету стоматологічної поліклініки (на основному місці роботи), а також про усунення перешкод допуску до роботи за сумісництвом на посаді сестри медичної зубопротезної лабораторії. Постановою Донецького апеляційного суду від 19 лютого 2019 року апеляційна скарга Яковлевої І.М. була залишена без задоволення, а рішення суду першої інстанції – без змін. Постановою Верховного Суду від 20 червня 2019 року касаційна скарга Яковлевої І.М. залишена без задоволення, оскаржувані судові рішення – без змін.

На підтвердження своїх доводів стосовно неконституційності оспорюваних положень Кодексу автор клопотання посилається на окремі положення Конституції України, Кодексу, Кодексу законів про працю України, законів України „Про судовий збір“ від 8 липня 2011 року № 3674–VI, „Про судоустрій і статус суддів“ від 2 червня 2016 року № 1402–VIII, Загальної декларації прав людини 1948 року, а також на Рішення Конституційного Суду

України від 4 вересня 2019 року № 6-р(II)/2019 та судові рішення, ухвалені у його справі.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

У Законі України „Про Конституційний Суд України“ передбачено, що конституційна скарга має містити, зокрема, обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу неприйнятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

2.1. Зі змісту конституційної скарги вбачається, що Яковлева І.М., стверджуючи про неконституційність оспорюваних положень Кодексу, вважає, що вони перешкоджають її праву на розгляд касаційної скарги.

Автор клопотання наводить своє розуміння суті закріпленого в пункті 8 частини другої статті 129 Конституції України права на касаційне оскарження судового рішення, однак не враховує, що касаційне оскарження судового рішення передбачається лише у визначених законом випадках. Відповідно до Конституції України питання законодавчого визначення випадків касаційного оскарження судового рішення належить до повноважень Верховної Ради України (пункт 3 частини першої статті 85, пункт 14 частини першої статті 92).

Аналіз матеріалів справи дає підстави для висновку, що Яковлева І.М. висловила міркування щодо неправильного, на її думку, тлумачення і застосування оспорюваних положень Кодексу в судовому рішенні у її справі.

Однак вирішення питань, пов'язаних зі сферою правозастосування, не належить до повноважень Конституційного Суду України.

2.2. Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга).

Остаточним судовим рішенням у своїй справі автор клопотання вважає постанову Верховного Суду від 20 червня 2019 року. Конституційна скарга надійшла до Конституційного Суду України 7 листопада 2019 року (відправлена 5 листопада 2019 року), а отже, строк її подання пропущено.

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України зазначає, що Яковлева І.М. не дотримала вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, оскільки конституційна скарга подана з порушенням встановленого цим законом строку. Яковлева І.М. висловила клопотання про поновлення пропущеного строку у зв'язку з тим, що вона отримала повний текст остаточного судового рішення лише 10 липня 2019 року.

Автор клопотання порушує питання про необхідність розгляду його справи із мотивів суспільного інтересу, але Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України не вбачає підстав для поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги, а також необхідності її розгляду з мотивів суспільного інтересу відповідно до частин другої, третьої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про

Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Яковлевої Інни Миколаївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 400 Цивільного процесуального кодексу України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**